

РЕЙ БРЕДЪРИ ГОСПОДИН БЛЕД

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

— Той е много болен.

— Къде е?

— Горе на палуба С. Помогнах му да си легне.

Лекарят въздъхна.

— Дойдох на това пътуване, за да си почина. Добре, добре. Извини ме — каза той на жена си и последва редника по рампите на космическия кораб. Корабът изстрелваше червено-жълтите си пламъци в космоса и се носеше с хиляда и петстотин километра в секунда.

— Стигнахме — съобщи дежурният.

Лекарят влезе в каютата и видя мъжа, който лежеше на койката. Той беше висок и плътта му сякаш бе опъната върху черепа му. Беше болен и устните му болезнено изпъкваха върху пожълтелите му зъби. Очите му бяха тъмни чаши, от които надничаха искрици, и тялото му бе мършаво като скелет. Цветът на ръцете му напомняше на сняг. Докторът придърпа магнитния стол и хвана китката на болния.

— Какъв е проблемът?

Мъжът не отговори веднага, а само облиза тънките си устни с безцветния си език.

— Умирам — каза накрая той и като че ли се засмя.

— Глупости, ние ще ви излекуваме, господин...

— Блед, за да е в тон с кожата ми. Кажвайте ми Блед.

— Господин Блед. — Това беше най-ледената китка, която бе докосвал през живота си. Като ръката на мъртвец. Пулсът му вече не се усещаше. Ако изобщо го имаше, той беше толкова слаб, че пулсирането на собствените пръсти на лекаря не му позволяваше да го долови.

— Зле съм, нали? — попита г-н Блед.

Докторът не каза нищо, а започна да преслушва голите гърди на умирация със сребърния си стетоскоп.

Чуваше се слаб далечен шум — като въздишка, като бегла мисъл. Вместо сърдечен ритъм сякаш се носеше жален вой, приглушен писък на милиони гласове, мрачен вятър, навяващ от космоса, който вледеняваше голите гърди, смразяваше ушите на лекаря и собственото му сърце, което спря, за да го чуе.

— Прав съм, нали? — попита г-н Блед.

Докторът кимна.

— Навярно можете да ми кажете...

— Каква е причината ли? — Г-н Блед затвори очи, усмихнат на собствената си безцветност. — Не съм ял нищо. Умирам от глад.

— Можем да решим този проблем.

— Не, не, вие не разбирате — прошепна мъжът. — Едва успях да стигна до тази ракета навреме, за да се кача на борда. О, известно време наистина бях здрав, допреди няколко минути.

Лекарят се обърна към редника.

— Бълнува.

— Не — възрази г-н Блед, — не.

— Какво става тук? — попита някакъв глас и в каютата влезе капитанът. — Здравейте, кой е този? Не си спомням...

— Ще ви спестя неприятностите — каза г-н Блед. — Няма ме в списъка на пътниците. Току-що се качих на борда.

— Не е възможно. Намираме се на шестнайсет милиона километра от Земята.

Г-н Блед въздъхна.

— Едва успях. Отне ми цялата енергия, за да ви настигна. Ако бяхте малко по-надалеч...

— Чисто и просто пътник без билет — каза капитанът. — И пиян, несъмнено.

— Много болен човек — рече докторът. — Не трябва да го местим. Ще го прегледам внимателно...

— Нищо няма да откриете — немощно го прекъсна г-н Блед, бял, дълъг и сам на койката си — освен че се нуждае от храна.

— Ще се погрижим за това — отвърна лекарят и запретна ръкави.

Изтече час. Лекарят отново седна на магнитния си стол. Потеше се.

— Прав сте. Няма ви нищо, освен че умираете от глад. Как е възможно в богата цивилизация като нашата?

— О, ще се изненадате — отвърна студеният, мършав, бял човек. Гласът му беше като ветрец, навяващ мраз в стаята. — Преди около час ми взеха цялата храна. Аз съм си виновен. След няколко минути ще разберете. Ще видите, че съм много, много стар. Някои казват, че съм на един милион години, други — на милиард. Загубил съм им броя. Бях прекалено зает, за да ги броя.

„Луд — каза си докторът, — съвсем луд.“

Сякаш прочел мислите му, г-н Блед леко се усмихна, поклати уморената си глава и тъмните бездни на очите му проблеснаха.

— Не, не. Не, не. Стар съм, много стар. И глупав. Земята беше моя. Притежавах я. Пазех я за себе си. Тя ме хранеше даже когато я хранех и аз. Живях добре там в продължение на милиард години, живях прекрасно. А ето че сега съм тук и умирам. Никога не съм си мислил, че мога да умра. Никога не съм си мислил, че могат да ме убият. А сега познавам този страх, зная какво е да умираш. След един милиард години вече го зная и е страшно, защото какво ще прави вселената без мен?

— Просто си лежете спокойно, ще ви излекуваме.

— Не, не. Не, не, не можете да направите нищо. Аз взех своето. Живях така, както ми харесваше. Започвах войни и спирах войни. Но този път стигнах прекалено далеч и извърших самоубийство, да, така е. Идете до онзи илюминатор и погледнете навън. — Г-н Блед трепереше, треперенето премина в ръцете и пръстите му. — Погледнете навън. Кажете ми какво виждате.

— Земята. Планетата Земя.

— Тогава почакайте малко — рече г-н Блед.

Докторът зачака.

— Сега — тихо каза болният. — Трябва да се случи сега.

Ослепителен огън изпълни небето.

— Боже мой — извика лекарят, — Боже мой, това е ужасно!

— Какво виждате?

— Земята! Тя избухва! Тя гори!

— Да — отвърна г-н Блед.

Огънят изпълни вселената със синьо-жълти пламъци. Земята се пръсна на хиляди късчета и се разпадна на искри.

— Видяхте ли? — попита г-н Блед.

— Боже мой, Боже мой. — Докторът залитна и се блъсна в илюминатора, притиснал ръце към сърцето и лицето си. После се заплака като дете.

— Виждате ли — рече г-н Блед — какъв глупак бях. Прекалено далеч. Стигнах прекалено далеч. Какъв празник, мислех си. Какъв пир. А сега, а сега всичко свърши.

Лекарят седна заплакан на пода. Корабът се носеше в космоса. По коридорите се чуваха тичащи крака, зашеметени гласове и много

плач.

Болният лежеше на койката си, мълчеше, бавно поклащаше глава и конвулсивно преглъщаше. След пет минути треперене и сълзи докторът възвърна самообладанието си, изправи се, седна на стола и погледна г-н Блед, който лежеше слаб и дълъг, почти прозрачен, и от него се носеше силен мирис на нещо много старо, ледено и мъртво.

— Сега виждате ли? — попита той. — Не исках да стане така.

— Млъкнете.

— Исках да продължи още милиард години, прекрасният живот, избирането и решаването. О, аз бях цар.

— Вие сте луд!

— Всички се страхуваха от мен. А сега аз се страхувам. Защото не остана кой да умира. Само шепа хора на този кораб. Няколко хиляди на Марс. Ето защо се опитвам да стигна там, на Марс, където ще мога да живея, ако успея да се добера дотам. Защото за да живея, за да говорят за мен, за да съществувам, трябва да има други, които да умират, и когато всички живи умрат и не остане кой да умира, тогава трябва да умре самият г-н Блед, а той определено не иска да умира. Защото, разбирате ли, животът е рядко нещо във Вселената. Жива беше само Земята и само аз живях там заради живите. Но сега съм толкова слаб, толкова слаб. Не мога да помръдна. Трябва да ми помогнете.

— Луд, луд!

— До Марс остават още два дни — след като помисли, каза г-н Блед, отпуснал ръцете си отстрани. — Трябва да ме храните през това време. Не мога да се движа и да се грижа за себе си. О, допреди час имах огромна сила, само като си помисля за силата, която взимах от толкова много умиращи едновременно. Но усилието да стигна до този кораб изчерпа мощта ми, а тя е ограничена. Защото сега нямам причина да живея, освен вас, съпругата ви, още двайсетина пътници и екипажа, както и онези неколцина на Марс. Отслабва стимулът ми, разбирате ли, отслабва... — Гласът му заглъхна във въздишка. И после, след като преглътна, той продължи: — Чудили ли сте се, докторе, защо през шестте месеца, откакто установихте бази на Марс, смъртността там е нулева? Не мога да съм навсякъде. Роден съм на Земята в същия ден, в който се роди и животът. И през всички тези години чаках да продължа навън в звездната система. Трябваше да ида

там преди месеци, но все отлагах и сега съжалявам. Какъв глупак, какъв алчен глупак.

Лекарят се изправи, отдръпна се и се притисна към стената.

— Вие не сте на себе си.

— Нима? Погледнете пак през онзи илюминатор и вижте какво е останало от Земята.

— Не искам да ви слушам.

— Трябва да ми помогнете. Трябва да решите бързо. Искам да видя капитана. Първо трябва да се видя с него. Може да го наречете кръвопреливане. И после пътниците, един по един, просто за да ме държат на ръба, да ме държат жив. И след това, разбира се, навярно дори вие или съпругата ви. Нали не искате да живеете вечно? Това ще се случи, ако ме оставите да умра.

— Вие бълнувате.

— Смеете ли да повярвате, че бълнувам? Можете ли да поемете този риск? Ако умра, всички вие ще станете безсмъртни. Нали човек винаги е искал това? Да живее вечно. Но аз ви казвам, че това ще е лудост, всеки ден като предишния, а помислете за ужасното бреме от спомени! Помислете за това!

Лекарят стоеше в сенките в другия край на стаята, с гръб към стената.

— По-добре се примирете с това — прошепна г-н Блед. — По-добре да умрете, когато имате възможност, отколкото да живеете милион, милиард години. Повярвайте ми. Аз го зная. Почти се радвам, че умирам. Почти, но не съвсем. Инстинкт за самосъхранение. Е?

Докторът застана на прага.

— Не ви вярвам.

— Не си отивайте — промълви г-н Блед. — Ще съжалявате.

— Лъжете.

— Не ме оставяйте да умра... — Гласът вече бе съвсем далечен, устните едва помръдваха. — Моля ви, не ме оставяйте да умра. Нуждаете се от мен. Животът се нуждае от мен, за да има стойност, за да има контраст. Не...

Г-н Блед ставаше все по-слаб и по-дребен и плътта му като че ли се топеше с всяка секунда.

— Не — въздъхна той. — Не... — каза вятърът зад здравите жълтеникави зъби. — Моля ви... — Хлътналите очи се приковаха в

тавана.

Лекарят рязко отвори вратата, затръшна я и я заключи. После се облегна на нея, отново заплака и видя, че хората са застанали на групи из кораба и гледат с разширени очи към празното място, където преди се въртеше Земята. Чу проклетия и вой. В продължение на час той крачи със залитане и сякаш насън из корабните коридори, докато не се натъкна на капитана.

— Капитане, никой не трябва да влиза в онази стая, в която е умирацията. Болестта му е заразна. Неизлечима. Абсолютно луд е. Ще умре до час. Наредете да запоят вратата.

— Какво? — попита капитанът. — А, да, добре. Ще се погрижа. Видяхте ли? Видяхте ли гибелта на Земята?

— Видях я.

Двамата вцепенено се отдалечиха един от друг. Докторът седна до жена си, която отначало не го позна, докато не я прегърна.

— Не плачи — каза той. — Не плачи. Моля те, не плачи.

Раменете ѝ се разтърсваха. Лекарят силно я притисна към себе си, вперил очи в треперенето на собственото си тяло. Останаха така в продължение на няколко часа.

— Не плачи — каза той. — Мисли за нещо друго. Забрави за Земята. Мисли за Марс, мисли за бъдещето.

Двамата се облегнаха назад с пусти лица. Той запали цигара и не можа да усети вкуса ѝ, подаде ѝ я и запали друга за себе си.

— Какво ще кажеш да си омъжена за мен още десет милиона години? — попита докторът.

— О, с удоволствие — извика тя, завъртя се към него и обви ръката му около себе си. — С огромно удоволствие!

— Наистина ли? — каза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.